

atter Tusinder af Arbejdere, der ikke fik noget at bestille. Da vi nu atter have begyndt paa at fremme Jærnbanevæsenet og de andre offentlige Formaal, viser det sig at være umuligt herhjemme at bygge vore Jærnbanevogne og vore Lokomotiver og i det hele taget udføre de Arbejder, som tiltrænges. Man har endvidere spændt Arbejdsmarkedet og derved draget en Mængde Arbejdere ude fra Landet ind til Byerne, hvorved der fremkommer en Forsrykkelse i Arbejderforholdene, ikke mindst for Landbruget, som i Forvejen har det ringe nok. Den Gang, da man byggede disse Forter og de store Fæstningsværker her ved Kjøbenhavn, blev det sagt, vistnok ogsaa her i Tinget, at der dog ved dem var det Gode, at de gavede en Mængde Hænder Beskæftigelse. Men hvor meget eller hvor lidt der er deri, ses af, at den Tid opviser det Særsyn, at medens der gik Tusinder af Arbejdere ledige i dette Land, fik Entreprenørerne uhindret Lov til at indforskrive fremmede Arbejdere i Massevis; Tusinder af svenske og andre fremmede Arbejdere bleve kaldte herind, og det maa sikkerlig indrømmes, at det er ret betegnende for den Politik, den høje Regering har ført, det er betegnende for den Interesse, den har vist det store Arbejderspørgsmaal.

Disse Forhold have skadet Arbejderklassen og dens Erhvervsforhold i en Grad, som selv det længste Foredrag her næppe vil kunne anskueliggøre. Jeg kan ikke nægte mig den Fornøjelse at pege paa en enkelt Ting, der er særlig karakteristisk for det Parti, der har siddet ved Magten i saa mange Aar, egentlig lige siden vi fik Grundloven. Det har dermed haft Adgang til at fremme de Formaal, som det ansaa for nødvendige, det har haft Magten og dermed Adgang til at kaste sig over det, det fandt formaalstjenligt og havde Interesse for. Man har nu set dette Parti med en til Hysteri grænsende Fanatisme holde frem som sit Livsmaal og eneste altopslugende Opgave, det at skaffe vort Land et saakaldt Forsvar. For at naa dette Maal har dette Parti tømt Statskassen, for at naa dette Maal paa den Maade, som Partiet ønskede, har det gjort sig skyldig i en politisk Forbrydelse, som vort Land den Dag i Dag sukker under, og som er og vil blive en Pind til dette Partis Ligkiste.

Formanden: Udtrykket Forbrydelse bør det ærede Medlem ikke bruge.

Lyngsie: Jeg skal tillade mig at gøre den ærede Formand opmærksom paa, at jeg sagde „politisk Forbrydelse.“

Formanden: Det gør ikke Sagen bedre.

Lyngsie: Jeg skal rette mig der efter.

Ser man hen til, at dette Parti sagde, at dets væsentligste Opgave var den at fremme Forsvarssagen, og ser man hen til, at dette Parti under Forsøget paa at opfylde denne Opgave har lagt sig ud i stedsse stigende Grad med den almindelige Befolkning, falder den kolossale taktiske Fejl i Øjnene, som dette Parti har begaaet ved ikke at gribe Lejligheden, medens det var ved Magten, til at fremme den store Arbejderklassens Interesser. Havde dette Parti gjort det, havde det næppe siddet i den Stilling, det sidder i i dette Øjeblik i politisk Henseende. Det sidste her skal ingenlunde og maa ikke opfattes som nogen Bebrejdelse fra min Side til dette Parti.

Med disse Ord som Baggrund skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til det foreliggende Forslag til Finanslov. Ser man paa de Lønninger, som dette Finanslovsforslag indeholder, og som ere skjulte i de Summer, som Ministeren her forlanger bevilget, saa maa det siges, at det er en Fortsættelse af det gamle, en Fortsættelse af dette, at man byder Statsarbejderne en Løn, der er ganske uanstændig, en Løn, der ikke i mindste Maade staar i Forhold til Arbejdernes berettigede Livskrav eller staar i Forhold til de Lønsetser, som de private have fundet sig foranledigede til at indrømme Arbejderne. Jeg udsendte sidste Vinter paa min Organisations Vegne nogle Forespørgselskemaer til de ved Statsbanerne beskæftigede Arbejdere. En Del af dem — og endda en ikke ringe Del af dem — staar som Medlemmer af vor Organisation, og derfor vare disse Oplysninger om dem af ikke ringe Betydning for os. Oplysningerne kom ind i Løbet af Januar i Aar, og de givede et Billede af Lønforholdene ved Statsbanerne, som er lige saa karakteristisk, som det i sig selv er bedrøveligt. Jeg skal oplyse her, at den Løn, der bydes saa betroede Folk som Budene paa de forskellige Kontorer, varierer fra 2 Kr. til 2 Kr. 30 Øre med en Arbejdstid af 2—4 Timer over det normale, eller 10 Timer pr. Dag. Jeg skal endvidere pege paa, at Kolonnearbejderne, der beskæftiges ude paa Bane-